

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2023. gada 31. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Eiropas apcietināšanas orderis – Pamatlēmums 2002/584/TI – Nodošanas procedūras starp dalībvalstīm – Izpildes nosacījumi – Izsniegšanas tiesu iestādes kompetence – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrā daļa – Tiesības uz piekļuvi tiesību aktos noteiktai tiesai – Iespēja izsniegt jaunu Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz to pašu personu

Lietā C-158/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) iesniegusi ar 2021. gada 9. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 11. martā, kriminālprocesā pret

Lluís Puig Gordi,

Carles Puigdemont Casamajó,

Antoni Comín Oliveres,

Clara Ponsatí Obiols,

Meritxell Serret Aleu,

Marta Rovira Vergés,

Anna Gabriel Sabaté,

piedaloties:

Ministerio Fiscal,

Abogacía del Estado,

Partido político VOX,

TIESA (virspalāta)

* Tiesvedības valoda – spāņu.

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), palātu priekšsēdētāji K. Likurgs [*C. Lycourgos*], J. Regans [*E. Regan*], P. Dž. Švirebs [*P. G. Xuereb*], L. S. Rosi [*L. S. Rossi*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], N. Pisarra [*N. Piçarra*], I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], A. Kumins [*A. Kumin*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], N. Vāls [*N. Wahl*], I. Ziemele un J. Pasers [*J. Passer*],

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2022. gada 5. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *L. Puig Gordi* vārdā – *S. Bekaert, advocaat*, un *G. Boyé Tuset, abogado*,
- *C. Puigdemont Casamajó* vārdā – *G. Boyé Tuset, abogado*,
- *A. Comín Oliveres* vārdā – *G. Boyé Tuset, J. Costa Rosselló* un *I. Elbal Sánchez, abogados*,
- *C. Ponsatí Obiols* vārdā – *G. Boyé Tuset* un *I. Elbal Sánchez, abogados*,
- *M. Rovira Vergés* vārdā – *A. Van den Eynde Adroer, abogado*,
- *A. Gabriel Sabaté* vārdā – *B. Salellas Vilar, abogado*,
- *Ministerio Fiscal* vārdā – *F. A. Cadena Serrano, C. Madrigal Martínez-Pereda, J. Moreno Verdejo* un *J. A. Zaragoza Aguado, fiscales*,
- *Partido político VOX* vārdā – *M. Castro Fuertes, abogada*, un *M. P. Hidalgo López, procuradora*,
- Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis* un *J. Ruiz Sánchez, pārstāvji*,
- Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs, C. Pochet* un *M. Van Regemorter, pārstāves*, kurām palīdz *F. Matthis* un *B. Renson, avocats*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna, pārstāvis*,
- Rumānijas valdības vārdā – *E. Gane* un *A. Wellman, pārstāves*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *J. Baquero Cruz* un *S. Grünheid, pārstāvji*,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2022. gada 14. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu,

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmumu 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2002/584”).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts kriminālprocesā pret *Lluís Puig Gordi*, *Carles Puigdemont Casamajó* un *Antoni Comín Oliveres*, kā arī pret *Clara Ponsatí Obiols*, *Meritxell Serret Aleu*, *Marta Rovira Vergés* un *Anna Gabriel Sabaté*.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Pamatlēmuma 2002/584 6., 8. un 12. apsvērums ir formulēts šādi:

“(6) Eiropas apcietināšanas orderis, kuru paredz šis pamatlēmums, ir pirmais konkrētais pasākums, ar kuru krimināltiesību jomā īsteno savstarpējas atzišanas principu, kuru Eiropadome raksturojusi kā tiesu iestāžu sadarbības “stūrakmeni”.

[..]

(8) Nolēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, kas nozīmē, ka dalībvalsts tiesas iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, būs jāpieņem lēmums par tās nodošanu.

[..]

(12) Šajā pamatlēmumā ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību un atspoguļoti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā [..], īpaši tās VI nodaļā. Neko šajā pamatlēmumā nevar interpretēt kā aizliegumu atteikt tādas personas nodošanu, par kuru izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, ja, pamatojoties uz objektīviem apstākļiem, ir iemesls domāt, ka minētais apcietināšanas orderis ir izsniegts, lai veiktu personas vajāšanu vai sodīšanu tās dzimuma, rases, reliģijas, nacionālās izcelsmes, valstiskās piederības, valodas, politisko uzskatu vai seksuālās orientācijas dēļ, vai ka šīs personas stāvokli varētu pasliktināt kāda no šiem iemesliem dēļ.

[..]”
- 4 Šā pamatlēmuma 1. pants noteic:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums [ne]groza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību.”
- 5 Minētā pamatlēmuma 3., 4. un 4.a pantā ir noteikti Eiropas apcietināšanas ordera neizpildīšanas pamati.
- 6 Šā pamatlēmuma 6. panta 1. punkts noteic:
“Izsniegšanas tiesu iestāde ir izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestāde, kas ir kompetenta izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šīs valsts tiesību aktiem.”
- 7 Pamatlēmuma 2002/584 8. pantā ir izklāstīta informācija, kas ir jāietver Eiropas apcietināšanas orderī, un precizēts, ka tam jābūt tulkotam izpildes dalībvalsts oficiālajā valodā vai vienā no tās oficiālajām valodām.
- 8 Šā pamatlēmuma 15. panta 2. un 3. punkts ir formulēts šādi:
“2. Ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju [..].
3. Izsniegšanas tiesu iestāde var ikvienā brīdī pārsūtīt ikvienu papildu derīgu informāciju izpildes tiesu iestādei.”

Beļģijas tiesības

- 9 *Loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d’arrêt européen* (2003. gada 19. decembra Likums par Eiropas apcietināšanas orderi; 2003. gada 22. decembra *Moniteur belge*, 60075. lpp.), redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, 4. pants noteic:
“Eiropas apcietināšanas ordera izpildi atsaka šādos gadījumos:
[..]
5° ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde varētu apdraudēt attiecīgās personas pamattiesības, kas nostiprinātas Līguma par Eiropas Savienību 6. pantā.”

Pamatlietas tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

- 10 Kriminālprocesā pamatlietā iesniedzējtiesa – *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) – 2019. gada 14. oktobrī izsniedza Eiropas apcietināšanas orderus attiecībā uz *C. Puigdemont Casamajó* un 2019. gada 4. novembrī – attiecībā uz *A. Comín Oliveres* un *L. Puig Gordi*, kā arī *C. Ponsatí Obiols*.
- 11 Beļģijas Karaliste sāka procedūras attiecībā uz *C. Puigdemont Casamajó*, *A. Comín Oliveres* un *L. Puig Gordi* izsniegto Eiropas apcietināšanas orderu izpildei.
- 12 Šīs procedūras attiecībā uz *C. Puigdemont Casamajó* un *A. Comín Oliveres* tika apturētas pēc tam, kad viņi bija ieguvuši Eiropas Parlamenta locekļa statusu.

- 13 Ar 2020. gada 7. augusta rīkojumu *Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel* (Briseles pirmās instances tiesa, kurā tiesvedība noris holandiešu valodā, Beļģija) atteicās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts attiecībā uz *L. Puig Gordi*.
- 14 Iesniedzējtiesa norāda, ka šis nolēmums ir balstīts uz secinājumu, ka izskatīt krimināllietu pret *L. Puig Gordi* un līdz ar to izsniegt šo Eiropas apcietināšanas orderi neesot bijis iesniedzējtiesas kompetencē. Šajā ziņā, atsaucoties uz Tiesas judikatūru par jēdzienu “tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta, šā pamatlēmuma 8. un 12. apsvēruma, Eiropas Cilvēktiesību tiesas (ECT) 2005. gada 2. jūnija sprieduma *Claes* u.c. pret Beļģiju (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599) un Beļģijas tiesību aktu izpratnē, *Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel* (Briseles pirmās instances tiesa, kurā tiesvedība noris holandiešu valodā) esot uzskatījusi, ka tā var spriest par to, vai izsniegšanas tiesu iestādes, proti, iesniedzējtiesas, kompetencē ir veikt šīs darbības. Tā esot secinājusi, ka pēdējai minētajai nav kompetences, atsaucoties uz Darba grupas patvaļīgas apcietināšanas jautājumos (turpmāk tekstā – “DGPA”) 2019. gada 25. aprīļa un 13. jūnija ziņojumiem, ECT 2000. gada 22. jūnija spriedumu *Coëme* u.c. pret Beļģiju (CE:ECHR:2000:0622JUD003249296) un 2005. gada 2. jūnija spriedumu *Claes* u.c. pret Beļģiju (CE:ECHR:2005:0602JUD004682599), minētā pamatlēmuma 12. apsvērumu, kā arī Beļģijas un Spānijas tiesību aktu noteikumiem.
- 15 Beļģijas prokuratūra par šā sprieduma 13. punktā minēto 2020. gada 7. augusta rīkojumu iesniedza apelācijas sūdzību *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa, Beļģija), kas šo apelācijas sūdzību noraidīja ar 2021. gada 7. janvāra spriedumu.
- 16 Nupat minētajā spriedumā ir atsauce uz DGPA 2019. gada 27. maija ziņojumu, uz šā sprieduma 14. punktā minētajiem Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumiem, kā arī uz dokumentu par iesniedzējtiesas kompetenci, ko pēc Beļģijas prokuratūras lūguma ir iesniedzis iesniedzējtiesas Krimināllietu tiesu palātas tiesnesis. Pamatojoties uz šo informāciju, *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) ir nospriedusi, ka iesniedzējtiesas kompetence tiesāt *L. Puig Gordi* nav balstīta uz skaidru juridisko pamatu, un no tā secinājusi, ka attiecībā uz viņu izsniegtā Eiropas apcietināšanas ordera izpilde apdraudētu viņa pamattiesības. Turklāt tā ir uzskatījusi, ka tai ir jāņem vērā ļoti nopietns nevainīguma prezumpcijas pārkāpuma risks.
- 17 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa norāda, ka tai tostarp ir jānoskaidro, vai tā drīkst izsniegt jaunu Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz *L. Puig Gordi* pēc tam, kad iepriekšējā Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir atteikta, un vai tai ir jāuztur vai jāatsauc Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegti attiecībā uz citiem pamatlietā apsūdzētajiem.
- 18 Šajā ziņā tā uzskata, pirmām kārtām, ka izpildes tiesu iestāde saskaņā ar Savienības tiesībām nav tiesīga pārbaudīt izsniegšanas tiesu iestādes kompetenci. Proti, iespējama kompetences neesamība neesot atteikuma pamats, kas paredzēts Pamatlēmumā 2002/584, un tā esot jānošķir no “tiesu iestādes” statusa neesamības šā pamatlēmuma izpratnē. Atteikums izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi nevarot tikt balstīts uz atteikuma pamatu, kas paredzēts vienīgi valsts tiesību aktos.
- 19 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa norāda, ka Beļģijas tiesu kompetencē nav interpretēt Spānijas tiesības. Šajā gadījumā šīs tiesas turklāt esot kļūdaini interpretējušas šīs tiesības, pamatojoties konkrēti uz DGPA ziņojumiem, taču DGPA neesot izveidota saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un tās viedoklis neatspoguļo Apvienoto Nāciju Organizācijas Cilvēktiesību padomes

nostāju. Minētās tiesas neesot savukārt ņēmušas vērā ne vairākus iesniedzējtiesas nolēmumus jautājumā par tās kompetenci, ne šīs kompetences apstiprinājumu *Tribunal Constitucional* (Konstitucionālā tiesa, Spānija) 2021. gada 17. februāra spriedumā.

- 20 Trešām kārtām, iesniedzējtiesa apgalvo, ka Beļģijas tiesām pirms nolēmuma par attiecībā uz *L. Puig Gordi* izsniegtā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi bija jāpieprasa papildu informācija atbilstoši Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punktam.
- 21 Ceturtām kārtām, personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, pamattiesību pārkāpuma nopietna riska esamība neesot šajā pamatlēmumā paredzēta kā izpildes atteikuma pamats. Tādējādi Tiesa, pamatojoties uz minētā pamatlēmuma 1. panta 3. punktu, šādu atteikuma pamatu esot atzinusi tikai ar nosacījumu, ka ir konstatētas sistēmiskas vai vispārīgas nepilnības izsniegšanas dalībvalstī.
- 22 Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai [Pamatlēmums 2002/584] pieļauj, ka izpildes tiesu iestāde atsaka ar Eiropas apcietināšanas orderi pieprasītās personas nodošanu, pamatojoties uz atteikuma pamatiem, kas ir paredzēti šīs izpildes tiesu iestādes valsts tiesībās, bet kā tādi nav paredzēti pamatlēmumā?

2) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša un lai nodrošinātu Eiropas apcietināšanas ordera izpildāmību un pienācīgi izmantotu [Pamatlēmuma 2002/584] 15. panta 3. punktā paredzēto mehānismu:

vai izsniegšanas tiesu iestādei ir jāpārbauda un jāanalizē dažādu valstu tiesības, lai ņemtu vērā iespējamās Eiropas apcietināšanas ordera izpildes atteikuma pamatus, kas nav paredzēti [Pamatlēmumā 2002/584]?

3) Atkarībā no atbildēm uz iepriekšējiem jautājumiem un ņemot vērā to, ka saskaņā ar [Pamatlēmuma 2002/584] 6. panta 1. punktu izsniegšanas tiesu iestādes kompetence Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanai tiek noteikta saskaņā ar izsniegšanas [dalīb]valsts tiesībām:

vai [Pamatlēmuma 2002/584] 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde var apšaubīt kompetenci, kas izsniegšanas tiesu iestādei ir darbībā konkrētajā krimināllietā, un atteikt nodošanu tāpēc, ka tās ieskatā izsniegšanas tiesu iestādes kompetencē nav izsniegt šo Eiropas apcietināšanas orderi?

4) Jautājumā par to, vai izpildes tiesu iestāde var iespējami pārbaudīt, vai izsniegšanas valstī tiek ievērotas pieprasītās personas pamattiesības:

a) Vai [Pamatlēmums 2002/584] pieļauj, ka izpildes tiesu iestāde atsaka pieprasītās personas nodošanu tāpēc, ka šī izpildes tiesu iestāde – pamatojoties uz darba grupas ziņojumu, ko tai ir iesniegusi pati pieprasītā persona, – uzskata, ka izsniegšanas dalībvalstī pastāv minētās personas pamattiesību pārkāpuma risks?

b) Vai saistībā ar iepriekšējo jautājumu šāds ziņojums ir objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, lai, ņemot vērā Tiesas judikatūru, pieprasītās personas nodošanas atteikumu pamatotu ar to, ka pastāv nopietns pamattiesību apdraudējuma risks?

- c) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, kādi pierādījumi ir prasīti Savienības tiesībās, lai dalībvalsts secinātu, ka izsniegšanas dalībvalstī pastāv pieprasītās personas apgalvotais tās pamattiesību pārkāpuma risks, kas pamato Eiropas apcietināšanas ordera izpildes atteikumu?
- 5) Vai atbildes uz iepriekšējiem jautājumiem var ietekmēt apstākļi, ka pieprasītā persona izsniegšanas [dalīb]valsts tiesu iestādēs ir varējusi pat divās instancēs izvirzīt argumentus par izsniegšanas tiesu iestādes kompetences neesamību, viņas apcietināšanas orderi un viņas pamattiesību garantēšanu?
- 6) Vai atbildes uz iepriekšējiem jautājumiem var ietekmēt apstākļi, ka izpildes tiesu iestāde atsaka Eiropas apcietināšanas ordera izpildi – pamatojoties uz iemesliem, kas nav skaidri paredzēti [Pamatlēmumā 2002/584], proti, konstatējot izsniegšanas tiesu iestādes kompetences neesamību un pamattiesību pārkāpuma nopietnu risku izsniegšanas [dalīb]valstī, – un dara to, nelūdzot izsniegšanas tiesu iestādi sniegt konkrētu papildinformāciju, kas varētu ietekmēt šo lēmumu?
- 7) Ja no atbildēm uz iepriekšējiem jautājumiem izriet, ka šīs lietas apstākļos personas nodošanas atteikums, pamatojoties uz minētajiem atteikuma iemesliem, ir pretrunā [Pamatlēmumam 2002/584]:

vai [Pamatlēmums 2002/584] nepieļauj to, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) izsniedz jaunu Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz šo pašu personu tai pašai dalībvalstij?”

Par tiesvedību Tiesā

Par lūgumu piemērot paātrināto prejudiciālā nolēmuma tiesvedību

- 23 Iesniedzējtiesa ir lūgusi šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot paātrināto prejudiciālā nolēmuma tiesvedību, kas paredzēta Tiesas Reglamenta 105. pantā.
- 24 Pieteikuma pamatojumam šī tiesa norāda, ka pamatlietai ir krimināltiesisks raksturs, ka šī tiesvedība ir apturēta, gaidot Tiesas atbildi uz lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, un ka pieprasītajām personām netiek piemērots neviens ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums.
- 25 Reglamenta 105. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Tiesas priekšsēdētājs pēc iesniedzējtiesas pieteikuma vai izņēmuma kārtā pēc savas ierosmes un pēc tiesneša referenta un ģenerālvokāta uzklaušanās, atkāpjoties no Reglamenta noteikumiem, var nolemt lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja lietas apstākļi prasa to izskatīt īsā termiņā, piemērot paātrinātu tiesvedību.
- 26 Šajā gadījumā Tiesas priekšsēdētājs 2021. gada 31. martā, uzklaušījis tiesnesi referentu un ģenerālvokātu, nolēma, ka šā sprieduma 23. punktā minētais pieteikums nav jāapmierina.
- 27 Proti, jāatgādina, ka paātrinātās prejudiciālā nolēmuma tiesvedības piemērošana nav atkarīga no pamatlietā izskatāmā strīda rakstura kā tāda, bet gan no konkrētās lietas ārkārtējiem apstākļiem, kuru dēļ ir konstatējams, ka par šiem jautājumiem ir jāpieņem nolēmums ārkārtīgi steidzami (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2018. gada 30. maijs, KN, C-191/18, nav publicēts, EU:C:2018:383, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 28 Savukārt attiecībā uz pamatlietu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nav pierādījusi, ka šajā lietā pastāv izņēmuma apstākļi, kuru dēļ ir konstatējama ārkārtīga steidzamība.
- 29 Tādējādi, pirmkārt, tā kā prejudiciālā nolēmuma tiesvedības vajadzībām ir jāaptur iesniedzējtiesā notiekošā tiesvedība, gaidot Tiesas atbildi, šī prejudiciālā nolēmuma mehānismam raksturīgā apturošā iedarbība nav pamats, lai piemērotu paātrināto prejudiciālā nolēmuma tiesvedību (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2014. gada 20. janvāris, *Nguyen un Schönherr*, C-2/14, nav publicēts, EU:C:2014:1999, 14. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 30 Otrkārt, apstākļi, ka personas, uz kurām attiecas kriminālprocess pamatlietā, šobrīd neatrodas apcietinājumā, ir pamats nesākt paātrināto prejudiciālā nolēmuma procedūru saskaņā ar Reglamenta 105. panta 1. punktu (šajā nozīmē skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2018. gada 20. septembris, *Minister for Justice and Equality*, C-508/18 un C-509/18, nav publicēts, EU:C:2018:766, 13. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

Par lūgumu atsākt tiesvedības mutvārdu daļu

- 31 Ar pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2022. gada 7. novembrī, *C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres un L. Puig Gordi*, kā arī *C. Ponsatí Obiols* lūdza atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu.
- 32 Šā lūguma pamatojumam viņi norāda, ka jauni fakti un argumenti, ko lietas dalībnieki nav apsprieduši, var izšķiroši ietekmēt Tiesas nolēmumu šajā lietā.
- 33 Konkrēti, viņi atsaucas uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2022. gada 24. maija rīkojuma *Puigdemont i Casamajó u.c./Parlaments un Spānija (C-629/21 P(R))*, EU:C:2022:413 izdošanu, Apvienoto Nāciju Organizācijas Cilvēktiesību komitejas 2022. gada 30. augusta atzinumu, Spānijas tiesu nolēmumiem, apstākļi, ka vairākus apsūdzētos kriminālprocesā pamatlietā Spānijas iestādes esot izspiegojušas, Eiropas Komisijas locekļu paustās nostājas un Centrālās vēlēšanu komisijas paziņojumu. Turklāt viņi izsaka virkni kritisku piezīmju par ģenerālvokāta secinājumiem šajā lietā.
- 34 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 83. pantu Tiesa, uzklusējusi ģenerālvokātu, jebkurā brīdī var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kas vēl nav ticis apspriests.
- 35 Šajā gadījumā, pirmkārt, jānorāda, ka fakti, ko *C. Puigdemont Casamajó, A. Comín Oliveres un L. Puig Gordi*, kā arī *C. Ponsatí Obiols* ir norādījuši kā jaunus, nav tādi, kas varētu izšķiroši ietekmēt Tiesas nolēmumu.
- 36 Proti, šie fakti attiecas vai nu uz pamatlietas kriminālprocesā apsūdzēto personu individuālo situāciju, vai uz apgalvotajām Spānijas tiesu sistēmas nepilnībām. Taču Tiesai šajā prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā ir nevis jāizvērtē šī individuālā situācija, nedz jānosaka, vai apgalvotās nepilnības ir pierādītas, bet gan vienīgi jāveic attiecīgo Savienības tiesību normu interpretācija.

- 37 Otrkārt, attiecībā uz kritiku par ģenerālvokāta secinājumiem jāatgādina, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Reglamentā lietas dalībniekiem nav paredzēta iespēja iesniegt apsvērumus par ģenerālvokāta sniegtajiem secinājumiem (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Polija (Disciplinārie pasākumi pret tiesnešiem), C-791/19, EU:C:2021:596, 41. punkts).
- 38 Turklāt atbilstoši LESD 252. panta otrajai daļai ģenerālvokāts, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē sniedz motivētus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerālvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz šie secinājumi, nedz pamatojums, ar kādu ģenerālvokāts tos izdara. Tādējādi viena lietas dalībnieka nepieņemšana ģenerālvokāta secinājumiem, lai kādi arī būtu viņa šajos secinājumos aplūkoti jautājumi, pati par sevi nevar būt iemesls, kas pamatotu tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu (spriedums, 2021. gada 15. jūlijs, Komisija/Polija (Disciplinārie pasākumi pret tiesnešiem), C-791/19, EU:C:2021:596, 42. punkts).
- 39 Tiesa patiešām jebkurā brīdī var, uzklusējusi ģenerālvokātu, izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu atbilstoši tās Reglamenta 83. pantam, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta
- 40 Šajā gadījumā Tiesa, uzklusējusi ģenerālvokātu, tomēr uzskata, ka tiesvedības rakstveida daļas un tiesas sēdes beigās tās rīcībā ir visa nepieciešamā informācija, lai pieņemtu nolēmumu, savukārt argumenti, kas pieteikumā par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu ir izvirzīti pret ģenerālvokāta secinājumiem, ir tostarp plaši apspriesti starp attiecīgajiem lietas dalībniekiem un ieinteresētajām personām.
- 41 Ņemot vērā iepriekš minēto, šis lūgums nav jāapmierina.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmā līdz sestā prejudiciālā jautājuma pieņemamību

- 42 *L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó un A. Comín Oliveres*, kā arī *C. Ponsatí Obiols, M. Rovira Vergés un A. Gabriel Sabaté* apstrīd dažu uzdoto jautājumu pieņemamību.
- 43 Pirmām kārtām, *C. Ponsatí Obiols*, kā arī *L. Puig Gordi, C. Puigdemont Casamajó un A. Comín Oliveres* apgalvo, ka pirmajam līdz sestajam jautājumam kopumā acīmredzami neesot nozīmes pamatlietas kriminālprocesa virzībai.
- 44 Šie jautājumi esot par kārtību, kādā izpildāmi Eiropas apcietināšanas orderi, un tāpēc iesniedzējtiesai nav svarīgi, kā uz tiem tiek atbildēts, jo šī tiesa pamatlietā ir izsniegšanas tiesu iestāde. 2018. gada 25. jūlija spriedumā AY (Apcietināšanas orderis – liecinieks) (C-268/17, EU:C:2018:602) Tiesa patiešām piekrita atbildēt uz jautājumiem par Eiropas apcietināšanas orderu izpildi, kurus bija uzdevusi izsniegšanas tiesu iestāde, taču pamatlietas apstākļi atšķiroties no apstākļiem lietā, kurā tika taisīts minētais spriedums. Proti, nupat minētajā lietā izpildes tiesu iestāde neesot lēmusi par attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi un Tiesa esot lēmusi par jautājumu pēc būtības attiecībā uz *ne bis in idem* principu, kam ir nozīme gan izsniegšanas tiesu iestādei, gan izpildes tiesu iestādei.

- 45 Esot jāņem vērā arī fakts, ka *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) nolēmums atteikt attiecībā uz *L. Puig Gordi* izsniegtā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir pamatots ne tikai ar tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu, bet arī ar nevainīguma prezumpcijas pārkāpumu. Savukārt pirmais līdz sestais jautājums neattiecoties uz šo nupat minēto pamatu, tāpēc Tiesas atbildes uz šiem jautājumiem tik un tā nevarētu likt uzskatīt, ka šis Eiropas apcietināšanas orderis būtu jāizpilda.
- 46 Visbeidzot, trim pamatlietas kriminālprocesā apsūdzētajiem esot imunitāte kā Eiropas Parlamenta locekļiem, un līdz ar to attiecībā uz viņiem nav izsniedzams Eiropas apcietināšanas orderis, tāpēc viņu gadījumā pirmais līdz sestais jautājums esot hipotētisks.
- 47 Otrām kārtām, *C. Ponsatí Obiols*, kā arī *L. Puig Gordi*, *C. Puigdemont Casamajó* un *A. Comín Oliveres* apgalvo, ka pirmais jautājums tik un tā ir nepieņemams vēl kāda cita iemesla dēļ. Proti, šā jautājuma mērķis esot saņemt no Tiesas norādes par Pamatlēmuma 2002/584 interpretāciju, kas ļautu izvērtēt Beļģijas tiesību normas saderību ar šo pamatlēmumu, lai gan šī tiesību norma joprojām palikšot piemērojama Beļģijas tiesību sistēmā neatkarīgi no tā, kāda būs Tiesas atbilde, jo minētajam pamatlēmumam neesot tiešas iedarbības.
- 48 Trešām kārtām, pēc *M. Rovira Vergés* un *A. Gabriel Sabaté* domām, piektajam jautājumam nav nekādas saistības ar tiesvedību pamatlietā, jo apsūdzētajiem nav bijis iespējas apstrīdēt iesniedzējtiesas jurisdikciju vai atsaukties uz savām pamattiesībām Spānijas tiesās.
- 49 Ceturtām kārtām, *M. Rovira Vergés* un *A. Gabriel Sabaté* apgalvo, ka sestais jautājums ir jāatzīst par nepieņemamu attiecīgi tāpēc, ka šajā gadījumā izpildes tiesu iestāde ir pamatojusies uz *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) sniegto papildu informāciju un ka Tiesai nav jālemj par to, vai izpildes tiesu iestādei ir lietderīgi pieprasīt papildu informāciju.
- 50 Par šiem dažādajiem aspektiem ievadam jāatgādina pastāvīgās judikatūras atziņa, ka Tiesas un valsts tiesu sadarbībā, kas noteikta ar LESD 267. pantu, tikai valsts tiesai, kas izskata lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums tai ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī to, cik nozīmīgi lietā ir jautājumi, ko tā uzdod Tiesai. Tāpēc gadījumā, ja uzdotie jautājumi ir par Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *The Department for Communities in Northern Ireland*, C-709/20, EU:C:2021:602, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Pirmām kārtām, attiecībā uz apgalvojumu, ka pirmais līdz sestais jautājums nav lietderīgs kriminālprocesa pamatlietā virzībai, jānorāda, ka iesniedzējtiesa precizē, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tiek iesniegts tostarp tālab, lai iesniedzējtiesa varētu noskaidrot, vai tā var izsniegt jaunu Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz *L. Puig Gordi* pēc tam, kad ir atteikta

attiecībā uz viņu jau iepriekš izsniegtā Eiropas apcietināšanas ordera izpilde, un vai tai ir jāuztur spēkā vai jāatsauc Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegti attiecībā uz citiem pamatlietas kriminālprocesā apsūdzētajiem.

- 53 Šie apsvērumi pamato to, ka šī tiesa kā izsniegšanas tiesu iestāde var uzdot Tiesai jautājumus par Eiropas apcietināšanas ordera izpildes nosacījumiem.
- 54 Par pamattiesību garantēšanu saistībā ar Eiropas apcietināšanas ordera procedūru ir atbildīga pirmām kārtām jau izsniegšanas dalībvalsts. Tādēļ, ņemot vērā to, ka šāda ordera izsniegšanas rezultātā var tikt apcietināta persona, uz kuru attiecas šis orderis, izsniegšanas tiesu iestādei, lai nodrošinātu šo tiesību garantēšanu, ir jābūt iespējai vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par to, vai tai ir jāuztur spēkā vai jāatsauc Eiropas apcietināšanas orderis vai arī tā var izsniegt šādu orderi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 25. jūlijs, AY (Apcietināšanas orderis – liecinieks), C-268/17, EU:C:2018:602, 28. un 29. punkts, kā arī 2021. gada 28. janvāris, *Spetsializirana prokuratura* (Paziņojums par tiesībām), C-649/19, EU:C:2021:75, 39. punkts).
- 55 *C. Ponsatí Obiols* arguments, ka šī iespēja nevar tikt izmantota, lai noteiktu, ar kādiem nosacījumiem izpildes tiesu iestādei, lai nodrošinātu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. panta otrās daļas ievērošanu, ir jāatsakās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, nevar tikt atbalstīts, jo izsniegšanas tiesu iestādei, ievērojot savstarpējās uzticēšanās un lojālas sadarbības principus, ir jāatturas no tāda Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas vai spēkā paturēšanas, kura izpilde ir jāatsaka konkrēti tālab, lai novērstu šīs 47. panta otrās daļas pārkāpumu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 11. novembris, *Gavanozov II*, C-852/19, EU:C:2021:902, 60. punkts).
- 56 Tāpat arī *C. Ponsatí Obiols* norādītais apstākļi, ka kāda izpildes tiesu iestāde jau ir atteikusies izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts attiecībā uz *L. Puig Gordi*, nepierāda, ka pirmais līdz sestais jautājums nebūtu nekādi saistīts ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai priekšmetu, jo, gluži pretēji, šāda atteikšanās lēmuma esamība pamato iesniedzējtiesas pienākumu izvērtēt, vai tā, nepārkāpjot Savienības tiesības, var izsniegt jaunu Eiropas apcietināšanas orderi, lai panāktu *L. Puig Gordi* nodošanu, un vai attiecībā uz pārējiem pamatlietas kriminālprocesā apsūdzētajiem ir jāveic jauni pasākumi.
- 57 Šādos apstākļos, ņemot vērā, ka šādas pārbaudes veikšanas mērķis galu galā ir precizēt izsniegšanas tiesu iestādes pilnvaras un pienākumus, ar to, ka iesniedzējtiesa neuzdod Tiesai jautājumu par visiem iemesliem, kurus *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) ir norādījusi, lai atteiktos izpildīt attiecībā uz *L. Puig Gordi* izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, nepietiek, lai pierādītu, ka pirmajam līdz sestajam jautājumam nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai priekšmetu.
- 58 Turklāt apstākļi, ka trim pamatlietā apsūdzētajiem ir imunitāte kā Eiropas Parlamenta locekļiem, katrā ziņā nepierāda, ka šie jautājumi būtu hipotētiski, jo citiem šajā lietā apsūdzētajiem, tostarp *L. Puig Gordi*, šādas imunitātes nav.
- 59 Otrām kārtām, konkrēti attiecībā uz apgalvoto pirmā jautājuma nepieņemamību pietiek vien atgādināt, ka saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ir sniegt prejudiciālus nolēmumus par Eiropas Savienības iestāžu pieņemto aktu interpretāciju neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav apveltīti ar tiešu iedarbību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 27. novembris, *Pringle*, C-370/12, EU:C:2012:756, 89. punkts, kā arī 2013. gada 15. janvāris, *Križan* u.c., C-416/10, EU:C:2013:8, 56. punkts).

- 60 Trešām kārtām, par apgalvoto piektā jautājuma nepieņemamību jānorāda, ka *M. Rovira Vergés* un *A. Gabriel Sabaté* argumentācija šajā ziņā ir pretrunā iesniedzējtiesas sniegtajai informācijai par tiesvedības saistībā ar pieprasītajām personām norisi Spānijas tiesās.
- 61 LESD 267. pantā paredzētajā procedūrā, kas ir balstīta uz skaidru funkciju sadalījumu starp valstu tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 14. jūlijs, *Volkswagen*, C-134/20, EU:C:2022:571, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Ceturtām kārtām, tas pats attiecas uz *M. Rovira Vergés* argumentu, ka sestais jautājums esot jāatzīst par nepieņemamu tāpēc, ka izpildes tiesu iestāde šajā gadījumā pamatojusies uz *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) kā izsniegšanas tiesu iestādes sniegto papildu informāciju. Proti, savā nolēmumā *Tribunal Supremo* ir skaidri uzsvērusi, ka tā šādu informāciju izpildes tiesu iestādei nav sniegusi, bet ka viens no tās locekļiem ir atbildējis uz jautājumiem, ko Beļģijas prokuratūra uzdevusi, lai sagatavotu savu argumentāciju tiesas sēdē, kas notika pamatlietā aplūkoto Eiropas apcietināšanas orderu izpildes procedūras laikā.
- 63 Turklāt, uzdodot sesto jautājumu, iesniedzējtiesa – pretēji tam, ko apgalvo *A. Gabriel Sabaté*, – jautā Tiesai nevis par to, vai ir lietderīgi izpildes tiesu iestādei iesniegt papildu informācijas pieprasījumu, bet gan par to, vai šai tiesu iestādei ir pienākums iesniegt šādu pieprasījumu, pirms tā var atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, atsaucoties uz to, ka izsniegšanas tiesu iestādes kompetencē nav iesniegt Eiropas apcietināšanas orderi un ka izsniegšanas dalībvalstī pastāv nopietns pamattiesību pārkāpuma risks.
- 64 Šāds jautājums ir jāuzskata par tādu, kas attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju. Tāpēc Tiesai par to ir jālemj.
- 65 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais līdz sestais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

Par pirmo jautājumu

- 66 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde ir tiesīga atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz neizpildes pamatu, kas izriet nevis no šā pamatlēmuma, bet gan tikai no izpildes dalībvalsts tiesībām.
- 67 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka ar Pamatlēmumu 2002/584, ieviešot vienkāršotu un efektīvu sistēmu sodīto vai aizdomās par krimināllikuma pārkāpumu turēto personu nodošanai, ir paredzēts atvieglot un paātrināt tiesu sadarbību ar mērķi veicināt Savienībai paredzētā mērķa klūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu īstenošanu, balstoties uz augstu uzticības līmeni, kam jāpastāv starp dalībvalstīm (spriedums, 2021. gada 29. aprīlis, X (Eiropas apcietināšanas orderis – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 68 No šā pamatlēmuma, konkrēti – no tā 1. panta 2. punkta, izriet, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde tālab ir princips, savukārt izpildes atteikums tiek paredzēts kā izņēmums, kas ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 29. aprīlis, X (Eiropas apcietināšanas orderis – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 69 Šajā ziņā, pirmām kārtām, jāuzsver, ka savstarpējās atzišanas princips nozīmē, ka saskaņā ar minētā pamatlēmuma noteikumiem jāizpilda ir vienīgi Eiropas apcietināšanas orderi šā pamatlēmuma 1. panta 1. punkta izpratnē, un tam savukārt ir vajadzīgs, lai šādu orderi, kas šajā tiesību normā ir kvalificēts kā “tiesas nolēmums”, būtu izsniegusi “tiesu iestāde” šā pamatlēmuma 6. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 38. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 70 Otrām kārtām, izpildes tiesu iestādei nav jāizpilda Eiropas apcietināšanas orderis, kurā nav ievērotas minimālās prasības, no kurām ir atkarīga tā spēkā esamība, tostarp tās, kas paredzētas Pamatlēmuma 2002/584 8. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 6. decembris, IK (Papildsoda izpilde), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, 43. punkts, un 2019. gada 9. oktobris, NJ (Vīnes prokuratūra), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 29. punkts).
- 71 Trešām kārtām, izpildes tiesu iestādēm ir pienākums vai tiesības atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, balstoties uz šā pamatlēmuma 3., 4. un 4.a pantā norādītajiem neizpildes pamatiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 72 Ceturtām kārtām, pastāvot Hartas 4. un 47. pantā nostiprināto pamattiesību pārkāpuma riskam, izpildes tiesu iestāde izņēmuma kārtā un pēc pienācīgas pārbaudes var atturēties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šā pamatlēmuma 1. panta 3. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 15. oktobris, *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, 83. punkts, un 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 73 Tādējādi jākonstatē, ka ikviens no Tiesas judikatūrā atzītajiem pamatiem, kas izpildes tiesu iestādei liek vai atļauj nepildīt Eiropas apcietināšanas orderi, izriet no Pamatlēmuma 2002/584.
- 74 Turklāt no iepriekš minētā izriet, ka šiem pamatiem ir stingri ierobežots tvērums un ka tādējādi tie ļauj atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi tikai izņēmuma kārtā.
- 75 Atļaut katrai dalībvalstij papildināt šos pamatus ar citiem pamatiem, kas ļauj izpildes tiesu iestādei nepildīt Eiropas apcietināšanas orderi, nozīmētu, pirmkārt, apdraudēt Pamatlēmuma 2002/584 vienvēidīgu piemērošanu, pakārtojot tā piemērošanu valsts tiesību normās noteiktajam, un, otrkārt, padarīt neefektīvu šā pamatlēmuma 1. panta 2. punktā noteikto pienākumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderus, praksē ļaujot katrai dalībvalstij brīvi noteikt šā pienākuma apjomu savām izpildes tiesu iestādēm.
- 76 Šāda interpretācija kavētu ar šo pamatlēmumu izveidotās vienkāršotās un efektīvās sistēmas, kas paredzēta to personu nodošanai, kuras ir notiesātas vai tiek turētas aizdomās par krimināltiesiskiem pārkāpumiem, pareizu darbību un tādējādi būtu pretrunā šajā lēmumā izvirzītajam mērķim, kas atgādināts šā sprieduma 67. punktā.
- 77 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka Beļģijas tiesas ir atteikušās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz *L. Puig Gordi*, pamatojoties uz 2003. gada 19. decembra Likuma par Eiropas apcietināšanas orderi 4. panta 5. punktu, kurā ir noteikts, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde ir jāatsaka, ja ir nopietni iemesli uzskatīt, ka šīs izpildes rezultātā tiktu aizskartas attiecīgās personas pamattiesības, kas nostiprinātas Savienības tiesībās.

- 78 Šāda tiesību norma, ciktāl tā tiek interpretēta kā tāda, kurai ir tāds pats tvērums kā Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktam, ļauj atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi tikai šā sprieduma 72. punktā minētajā kontekstā un tātad nav uzskatāma par tādu, ar kuru tiktu noteikts neizpildes pamats, kas neizriet no šā pamatlēmuma.
- 79 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir atbildams, ka Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde nav tiesīga atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz neizpildes pamatu, kas izriet nevis no šā pamatlēmuma, bet gan tikai no izpildes dalībvalsts tiesībām. Savukārt šī tiesu iestāde var piemērot valsts tiesību normu, kurā ir paredzēts, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde tiek atteikta, ja šīs izpildes rezultātā tiktu pārkāptas Savienības tiesībās nostiprinātas pamattiesības, ja vien šīs tiesību normas tvērums nepārsniedz minētā pamatlēmuma 1. panta 3. punkta, kā to ir interpretējusi Tiesa, tvērumu.

Par otro jautājumu

- 80 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, atbildēt uz otro jautājumu nav nepieciešams.

Par trešo jautājumu

- 81 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 1. un 2. punkts, kā arī 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde drīkst pārbaudīt, vai Eiropas apcietināšanas orderi ir izsniegusi to darīt tiesīga tiesu iestāde, un atteikt šā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ja tā uzskata, ka tas tā nav.
- 82 Kā atgādināts šā sprieduma 69. punktā, no Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 1. un 2. punkta izriet, ka ir jāizpilda tikai Eiropas apcietināšanas orderi, kurus ir izsniegusi tiesu iestāde šā pamatlēmuma 6. panta 1. punkta izpratnē.
- 83 Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punkts noteic, ka izsniegšanas tiesu iestāde ir izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestāde, kas ir kompetenta izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šīs valsts tiesību aktiem.
- 84 Tiesas judikatūras atziņa ir tāda, ka jēdziens “tiesu iestāde” šīs normas izpratnē visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 49. punkts) un ka šis jēdziens nozīmē, ka attiecīgā iestāde, īstenojot savas ar Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanu saistītās funkcijas, rīkojas neatkarīgi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 38. punkts).
- 85 Lai arī tādējādi izpildes tiesu iestādei pirms Eiropas apcietināšanas ordera izpildes ir jāpārlicinās, ka šo orderi patiešām ir izsniegusi tiesu iestāde šā 6. panta 1. punkta izpratnē, šī izpildes tiesu iestāde saskaņā ar šo tiesību normu nedrīkst pārbaudīt, vai izsniegšanas tiesu iestāde, ņemot vērā izsniegšanas dalībvalsts tiesību normas, ir kompetenta izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi.
- 86 Proti, lai gan Savienības likumdevējs ir noteicis autonomu un vienveidīgu jēdzienu “tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 izpratnē, tas tomēr katrai dalībvalstij ir uzticējis, īstenojot savu procesuālo autonomiju, noteikt tiesu iestādes, kuru kompetencē ir izsniegt Eiropas

apcietināšanas orderi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 10. novembris, *Kovalkovas*, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 31. punkts, kā arī 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 48. punkts).

- 87 Tā kā Savienības likumdevēja izdarītās izvēles dēļ šī noteikšana tādējādi ir veicama tikai saskaņā ar katras dalībvalsts tiesībām, izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādēm Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punktā noteiktajos ietvaros un vajadzības gadījumā augstāko attiecīgās valsts tiesu uzraudzībā ir jāizvērtē sava kompetence izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, ņemot vērā šīs dalībvalsts tiesības.
- 88 Kā secinājumu 74. punktā norāda ģenerālvokāts, uzskatīt, ka izsniegšanas tiesu iestādes veikto savas kompetences novērtējumu pēc tam varētu pārskatīt izpildes tiesu iestāde, nozīmētu piešķirt šai iestādei vispārēju funkciju pārskatīt izsniegšanas dalībvalstī pieņemtos procesuālos lēmumus, un tas savukārt būtu pretrunā savstarpējās atzišanas principam, kas saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 6. apsvērumu ir tiesu iestāžu sadarbības stūrakmens.
- 89 Tātad uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 1. un 2. punkts, kā arī 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde nedrīkst pārbaudīt, vai Eiropas apcietināšanas orderi ir izsniegusi to darīt tiesīga tiesu iestāde, un atteikt šā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ja tā uzskata, ka tas tā nav.

Par ceturto jautājuma c) daļu un piekto jautājumu

- 90 Ievadam jānorāda, pirmkārt, ka ceturto jautājuma c) daļa vispārīgi attiecas uz informāciju, kurai jābūt izpildes tiesu iestādes rīcībā, lai atteiktu Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz to, ka šāda izpilde radītu pamattiesību pārkāpuma risku izsniegšanas dalībvalstī, tāpēc šis apakšjautājums būtu jāiztirzā vispirms.
- 91 Otrkārt, neraugoties uz minētā apakšjautājuma vispārīgo formulējumu, no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) vaicā konkrēti par to, cik nozīmīgs saistībā ar šo izpildi ir apgalvotais risks, ka persona, uz kuru attiecas šis Eiropas apcietināšanas orderis, pēc tās nodošanas šai dalībvalstij varētu ciest no Hartas 47. panta otrās daļas pārkāpuma, jo šo personu tiesātu tiesa, kuras kompetencē nav to darīt.
- 92 Šādos apstākļos jāuzskata, ka ar ceturto jautājuma c) daļu un piekto jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta otro daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde, kurai jālemj par personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanu, drīkst atteikties izpildīt šo orderi, ja tās ieskatā pastāv risks, ka – tikusi nodota izsniegšanas dalībvalstij – šī persona tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, lai gan šī persona ir varējusi atsaukties uz savām pamattiesībām šīs dalībvalsts tiesās, lai apstrīdētu izsniegšanas tiesu iestādes kompetenci un šo Eiropas apcietināšanas orderi.
- 93 Jāatgādina, ka gan dalībvalstu savstarpējās uzticēšanās principam, gan arī savstarpējās atzišanas principam, kas pats ir balstīts uz dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tie ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām. Konkrētāk, it īpaši attiecībā uz brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, ar savstarpējās uzticēšanās principu katrai no šīm valstīm ir noteikts pienākums uzskatīt, izņemot ārkārtas apstākļus, ka visas pārējās

dalībvalstis ievēro Savienības tiesības, it īpaši šajās tiesībās atzītās pamattiesības (spriedums, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 94 Tādējādi dalībvalstīm, kad tās īsteno Savienības tiesības, saskaņā ar šīm pašām tiesībām var tikt prasīts prezumēt, ka pārējās dalībvalstis ievēro pamattiesības, un tas nozīmē, ka tās nevar ne tikai kādai citai dalībvalstij pieprasīt ievērot valstī noteikto pamattiesību aizsardzības līmeni, kas ir augstāks par Savienības tiesībās nodrošināto līmeni, bet arī, izņemot ārkārtas gadījumus, pārbaudīt, vai šī cita dalībvalsts konkrētā gadījumā patiešām ir ievērojusi Savienībā garantētās pamattiesības (spriedums, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 41. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 95 Tomēr Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma pamatā esošais augstais uzticēšanās līmenis starp dalībvalstīm ir balstīts uz premisu, saskaņā ar kuru izsniegšanas dalībvalsts krimināltiesas, kurām pēc Eiropas apcietināšanas ordera izpildes būs jāveic kriminālprocess kriminālvajāšanai, soda izpildei vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai, kā arī kriminālprocess pēc būtības, atbilst Hartas 47. panta otrajā daļā garantētajām pamattiesībām uz taisnīgu lietas izskatīšanu. Proti, šīm pamattiesībām ir kardināla nozīme kā visu to tiesību aizsardzības, kuras indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, un dalībvalstīm kopīgo LES 2. pantā paredzēto vērtību, jo īpaši tiesiskuma vērtības, saglabāšanas garantijai (spriedums, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 96 Šādos apstākļos, lai gan galvenokārt katrai dalībvalstij, lai nodrošinātu šā mehānisma darbības pamatā esošo savstarpējās uzticēšanās un atzišanas principu pilnīgu piemērošanu, Tiesas galīgā uzraudzībā ir jānodrošina no minētajām pamattiesībām izrietošo prasību ievērošana, atturoties no jebkādiem pasākumiem, kas varētu to apdraudēt, reāla tāda riska pastāvēšana, ka personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanas izsniegšanas tiesu iestādei gadījumā tiks pārkāptas minētās pamattiesības, var – kā atgādināts šā sprieduma 72. punktā – ļaut izpildes tiesu iestādei izņēmuma kārtā atturēties izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punktu (spriedums, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 97 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet: ja izpildes tiesu iestādes – kurai ir jālemj par tādas personas nodošanu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, – rīcībā ir tāda informācija, kas liecina, ka pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas Hartas 47. panta otrajā daļā garantētās pamattiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu tāpēc, ka pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmā, šai iestādei konkrēti un precīzi ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā šīs personas personisko situāciju, kā arī nodarījuma, saistībā ar kuru attiecībā uz to tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu un Eiropas apcietināšanas ordera pamatā esošo faktisko apstākļu kontekstu, pastāv būtiski un pamatoti iemesli uzskatīt, ka minētajai personai būtu šāds risks, ja to nodotu šai pēdējai minētajai dalībvalstij (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 52. punkts, kā arī 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 50. punkts).

- 98 Runājot par šā divu posmu izvērtējuma piemērojamību Eiropas apcietināšanas ordera izpildes atteikuma pamatam, par kuru ir vaicāts ceturtā jautājuma c) daļā, jāatgādina, ka izpildes tiesu iestādei šāds izvērtējums ir jāveic tostarp tālab, lai izvērtētu, vai, nododot attiecīgo personu izsniegšanas dalībvalstij, tai pastāv reāls risks, ka tiks pārkāptas tās pamattiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu tiesību aktos noteiktā tiesā, kas nostiprinātas Hartas 47. panta otrajā daļā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 66. punkts).
- 99 Savukārt no Hartas 47. panta interpretācijā vērā ņemamās Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras attiecībā uz 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 26. oktobris, *Openbaar Ministerie* (Tiesības tikt uzklausītam izpildes tiesu iestādē), C-428/21 PPU un C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, 64. punkts) izriet, ka tiesas kompetence izskatīt kādu lietu atbilstoši attiecīgajām valsts tiesību normām ir saistīta ar prasību pēc “ar likumu izveidotas tiesas” šīs konvencijas 6. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2006. gada 20. jūlijs, *Sokurenko* un *Strygun* pret Ukrainu, CE:ECHR:2006:0720JUD002945804, 26.–29. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2020. gada 1. decembris, *Guðmundur Andri Ástráðsson* pret Islandi, CE:ECHR:2020:1201JUD002637418, 217. un 223. punkts).
- 100 Konkrēti, valsts augstākā tiesa, kas pirmajā un pēdējā instancē izspriež krimināllietu bez skaidra juridiska pamata, kurš tai piešķirtu kompetenci tiesāt visus apsūdzētos, nav ar likumu izveidota tiesa šā 6. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2000. gada 22. jūnijs, *Coëme* u.c. pret Beļģiju, CE:ECHR:2000:0622JUD003249296, 107.–110. punkts, kā arī ECT spriedumu, 2005. gada 2. jūnijs, *Claes* u.c. pret Beļģiju, CE:ECHR:2005:0602JUD004682599, 41.–44. punkts).
- 101 Šādos apstākļos, lai gan izpildes tiesu iestāde – kā izriet no atbildes uz trešo jautājumu – nedrīkst pārbaudīt izsniegšanas tiesu iestādes kompetenci, šai izpildes tiesu iestādei savukārt ir pienākums – ja persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, apgalvo, ka pēc tās nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tā cietīs no Hartas 47. panta otrās daļas pārkāpuma tāpēc, ka viņu tur tiesātu tiesa, kuras kompetencē nav to darīt, – izvērtēt šā apgalvojuma pamatotību, veicot šā sprieduma 97. punktā minēto divu posmu pārbaudi.
- 102 Par šā izvērtējuma saturu jānorāda, ka pirmajā posmā attiecīgā Eiropas apcietināšanas ordera izpildes tiesu iestādei ir jānoskaidro, vai pastāv objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, kas liecina par tādu reālu risku, ka izsniegšanas dalībvalstī tiktu pārkāptas Hartas 47. panta otrajā daļā garantētās pamattiesības uz taisnīgu tiesu, kurš saistīts it īpaši ar to, ka nav ievērota prasība par tiesību aktos noteiktu tiesu šajā dalībvalstī pastāvošu sistēmisku vai vispārēju nepilnību dēļ vai arī tādu nepilnību dēļ, kas skar kādu objektīvi identificējamu personu grupu, pie kuras ir piederīga attiecīgā persona (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi* un *Căldăraru*, C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 89. punkts, kā arī 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 67. punkts).
- 103 Saistībā ar apgalvojumiem par risku, ka persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, varētu tikt tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, izpildes tiesu iestādei, lai noskaidrotu, vai šādi trūkumi ir pierādīti, ir jāveic visaptverošs izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbības novērtējums prasības par tiesību aktos noteiktu tiesu aspektā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100,

77. punkts). Šai tiesu iestādei šie trūkumi būs jāuzskata par pierādītiem, ja no šā visaptverošā novērtējuma izriet, ka apsūdzētajiem šajā dalībvalstī kopumā ir liegts efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, kas ļautu pārbaudīt krimināltiesas, kurai viņi ir jātiesā, kompetenci, šai tiesai pašai izvērtējot savu kompetenci vai pastāvot iespējai celt prasību citā tiesā.
- 104 Šajā ziņā, tā kā apgalvojumi par to, ka izsniegšanas dalībvalsts tiesai nav kompetences tiesāt personu, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nepārklājas ar izsniegšanas tiesu iestādes kompetences vai šā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas nosacījumu apstrīdēšanu, apstākļi, ka nupat minētā kompetence vai šie nosacījumi attiecīgajā tiesvedībā var tikt apstrīdēti vai arī faktiski ir tikuši apstrīdēti šīs dalībvalsts tiesās, pats par sevi nevar būt izšķirošs, lai lemtu par minētā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi.
- 105 Tomēr, ņemot vērā, ka tas, kā Eiropas apcietināšanas ordera procedūra noris izsniegšanas dalībvalsts tiesās, var liecināt par šo tiesu praksi un to, kā tās interpretē piemērojamās valsts tiesību normas, izpildes tiesu iestādei šī norise ir jāņem vērā visaptverošajā novērtējumā par to, kāda kriminālprocesa turpmākā norise ir paredzama pēc personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanas (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 15. oktobris, *Dorobantu*, C-128/18, EU:C:2019:857, 80. punkts un tajā minētā judikatūra), it īpaši tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā, kad saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām vienai un tai pašai tiesai ir principā jāpilda gan izsniegšanas tiesu iestādes, gan tiesājošās tiesas funkcijas.
- 106 Otrajā posmā izpildes tiesu iestādei konkrēti un precīzi ir jāpārbauda, kādā mērā šā sprieduma 97. punktā minētajā pirmajā posmā identificētās nepilnības var ietekmēt procedūras, kuras tiks piemērotas personai, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, un vai, ņemot vērā šīs personas individuālo situāciju, noziedzīgā nodarījuma, attiecībā uz kuru tiek veikta tās kriminālvajāšana, raksturu un šā apcietināšanas ordera izsniegšanas faktisko apstākļu kontekstu, pastāv būtiski un pamatoti iemesli uzskatīt, ka tad, ja minētā persona tiks nodota šai dalībvalstij, būs reāls risks, ka šai personai Hartas 47. panta otrajā daļā garantētās tiesības uz taisnīgu tiesu tiks pārkāptas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība)*, C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 55. punkts, kā arī 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa)*, C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 53. punkts).
- 107 Ja šis risks – atbilstoši attiecīgās personas teiktajam – izriet no tā, ka nodošanas gadījumā viņu varētu tiesāt tiesa, kuras kompetencē nav to darīt, šāda riska esamību var konstatēt tikai tad, ja, ņemot vērā izsniegšanas dalībvalstī piemērojamus noteikumus par tiesu kompetenci un tiesvedību, tās tiesas kompetences neesamība, kurai, visticamāk, būs jāuzskata attiecīgā lieta, kas pret šo personu tiks ierosināta šajā dalībvalstī, ir acīmredzama.
- 108 Lai gan šāda kompetences neesamība varētu radīt pamatotas bažas tostarp par attiecīgās tiesas objektivitāti, kā arī likt šķēršļus minētās personas nodošanai, domstarpības starp izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādēm un izpildes dalībvalsts tiesu iestādēm jautājumā par šo noteikumu konkrēto tvērumu nevar būt pamats šādam konstatējumam.
- 109 Visbeidzot, tā kā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) vaicā tostarp, vai izpildes tiesu iestāde drīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi Hartas 47. panta otrās daļas pārkāpuma riska dēļ, nekonstatējusi, ka izsniegšanas dalībvalstī pastāv sistēmiskas vai vispārīgas nepilnības, ir jāatgādina, ka abos šā sprieduma 97. punktā minētās pārbaudes posmos jāanalizē informācija, kas iegūta, pamatojoties uz atšķirīgiem kritērijiem,

tādējādi šie posmi nedrīkst pārklāties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 17. decembris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas tiesu iestādes neatkarība), C-354/20 PPU un C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 56. punkts).

- 110 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka izpildes tiesu iestādes konstatējums par tādu apstākļu esamību, kas liecina par sistēmiskām vai vispārīgām nepilnībām izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā, nav pamats, lai šī tiesu iestāde atteiktos izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, neveikusi otro šā sprieduma 97. punktā minētās pārbaudes posmu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 81. punkts).
- 111 Tāpat, ja persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, apgalvo, ka tā ir pakļauta Hartas 47. panta otrās daļas pārkāpuma riskam, pamatojoties uz to, ka viņu tiesās izsniegšanas dalībvalsts tiesa, kuras kompetencē nav to darīt, bet izpildes tiesu iestāde uzskata, ka tās rīcībā esošā informācija nav objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, kura pierādītu, ka pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības šīs dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai nepilnības, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamās personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder šī persona, šī iestāde nevar atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi šīs personas apgalvotā pamata dēļ.
- 112 Proti, jāuzsver, ka tad, ja izsniegšanas dalībvalsts tiesību sistēmā ir paredzēti tiesību aizsardzības līdzekļi, kas ļauj pārbaudīt tās tiesas kompetenci, kurai ir jātiesā Eiropas apcietināšanas ordera izpildes ceļā nodotā persona, vai nu šai tiesai pašai pārbaudot savu kompetenci, vai pastāvot iespējai celt prasību citā tiesā, risks, ka šo personu tiesās šīs dalībvalsts tiesa, kuras kompetencē nav to darīt, principā var tikt novērsts, minētajai personai izmantojot šos tiesiskās aizsardzības līdzekļus.
- 113 Turklāt, ņemot vērā Hartas 47. panta otrās daļas pārkāpuma raksturu, uz ko atsaucas persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis un kura ir situācijā, kas minēta ceturtā jautājuma c) daļā, jākonstatē, ka šādu tiesību aizsardzības līdzekļu izmantošanai, ja vien tie ir efektīvi, ir jāļauj izvairīties no paša šā pārkāpuma rašanās vai katrā ziņā no kaitējuma, kas no tā izrietētu.
- 114 Tā kā nav objektīvas, ticamas, precīzas un pienācīgi aktualizētas informācijas, kura liecinātu par izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbības sistēmiskām vai vispārējām nepilnībām vai trūkumiem, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamās personu grupas tiesību aizsardzību tiesā, pie kuras pieder attiecīgā persona, izpildes tiesu iestādei nav pamatota iemesla prezumēt, ka šā sprieduma 112. punktā minētie tiesību aizsardzības līdzekļi vai nu nav pieejami, vai arī nav efektīvi, jo šai tiesu iestādei – kā secinājumu 116. punktā norāda ģenerāladvokāts –, gluži pretēji, ir pienākums atbilstoši savstarpējās uzticēšanās principam savā izvērtējumā balstīties uz pieņēmumu, ka šie tiesību aizsardzības līdzekļi pastāv un ir efektīvi.
- 115 Uzticēšanās, kas tādējādi ir jāizrāda attiecībā uz izsniegšanas dalībvalsts tiesām, turklāt loģiski izriet no šā sprieduma 54. punktā atgādinātā principa, saskaņā ar kuru garantēt personas, uz kuru attiecas Eiropas apcietināšanas orderis, pamattiesību ievērošanu ir vispirms jau šīs dalībvalsts pienākums.
- 116 Ja šādas uzticēšanās nebūtu, izpildes tiesu iestādei, tiklīdz tai ir izteikti tādi apgalvojumi kā pamatlietā aplūkoti, būtu jāveic pārbaude par to, kā izsniegšanas dalībvalsts tiesas piemēro savas kompetences un procesuālās normas konkrētā lietā, taču tas – kā norādīts šā sprieduma

88. punktā – būtu pretrunā Pamatlēmuma 2002/584 pamatā esošajam savstarpējās atzīšanas principam. No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis pamatlēmums, to lasot Hartas noteikumu gaismā, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tiktu apdraudēta tiesu iestāžu sadarbības starp dalībvalstīm sistēmas efektivitāte (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 47. punkts).

- 117 Iepriekš izklāstītā interpretācija šādi ļauj nodrošināt, ka izpildes tiesu iestādes pārbaude par to, vai izsniegšanas dalībvalsts tiesas ievēro Hartas 47. panta otrajā daļā paredzētās tiesības, saskaņā ar Tiesas judikatūru var būt iedomājama tikai ārkārtas apstākļos (šajā nozīmē skat. Atzinumu 2/13 (Savienības pievienošanās ECPAK), 2014. gada 18. decembris, EU:C:2014:2454, 191. punkts).
- 118 Šī interpretācija arī nodrošina, ka papildus garantijām, kas personai, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, izriet no Hartas 47. panta, tiek ņemtas vērā arī citas intereses, piemēram, nepieciešamība vajadzības gadījumā ievērot personu, kuras cietušas no attiecīgajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, pamattiesības (pēc analogijas skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 60.–63. punkts).
- 119 Nemot vērā iepriekš minēto, uz ceturttā jautājuma c) daļu un piekto jautājumu ir atbildams, ka Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta otro daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestāde, kurai ir jālemj par personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanu, nedrīkst atteikties izpildīt šo orderi, pamatojoties uz to, ka pastāv risks, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij šī persona tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, izņemot gadījumus, kad
- pirmkārt, šīs tiesu iestādes rīcībā ir objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, kura liecina par sistēmiskām vai vispārējām nepilnībām izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai par nepilnībām, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamu personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder attiecīgā persona, ņemot vērā prasību pēc tiesību aktos noteiktas tiesas, kas nozīmē, ka attiecīgajām personām šajā dalībvalstī vispārīgi ir liegts tiesību aizsardzības līdzeklis, kurš ļautu pārbaudīt tās krimināllietu tiesas kompetenci, kurai šīs personas ir jātiesā, un
 - otrkārt, minētā tiesu iestāde konstatē, ka konkrētās lietas īpašajos apstākļos pastāv būtiski un pamatoti iemesli uzskatīt, ka – ņemot vērā tostarp personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts šis Eiropas apcietināšanas orderis, sniegto informāciju par tās personisko stāvokli, nodarījuma, saistībā ar kuru attiecībā uz to tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu un Eiropas apcietināšanas ordera pamatā esošo faktisko apstākļu kontekstu vai jebkādus citus lietā nozīmīgus apstākļus – tiesai, kurai, visticamāk, būs jāizskata lieta par šo personu izsniegšanas dalībvalstī, acīmredzami nav kompetences to darīt.
- 120 Apstāklim, ka attiecīgā persona izsniegšanas dalībvalsts tiesās ir varējusi atsaukties uz savām pamattiesībām, lai apstrīdētu izsniegšanas tiesu iestādes kompetenci un attiecībā uz viņu izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, šajā ziņā nav izšķirošas nozīmes.

Par ceturto jautājuma a) un b) daļu

- 121 Ar ceturto jautājuma a) un b) daļu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta otro daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, apgalvo, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tā iespējami tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, DGPA ziņojuma esamība pati par sevi var attaisnot izpildes tiesu iestādes atteikumu izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi vai, ja tas nav iespējams, šī tiesu iestāde var šo ziņojumu ņemt vērā, lemjot, vai tai ir jāatsakās izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi šīs personas apgalvotā pamata dēļ.
- 122 No atbildes uz ceturto jautājuma c) daļu izriet, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde var tikt atteikta, pamatojoties uz to, ka pastāv risks, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij persona, uz kuru attiecas šis orderis, tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, tikai tad, ja izpildes tiesu iestāde secina, pirmkārt, ka pastāv reāls risks, ka šajā dalībvalstī tiks pārkāptas Hartas 47. panta otrajā daļā garantētās pamattiesības uz taisnīgu tiesu minētajā dalībvalstī pastāvošu sistēmisku vai vispārēju nepilnību dēļ vai arī tādu nepilnību dēļ, kas skar kādas objektīvi identificējamās personu grupas, pie kuras ir piederīga attiecīgā persona, tiesisko aizsardzību, un, otrkārt, ka tiesai, kurai, visticamāk, būs jāizskata lieta par šo personu šajā pašā dalībvalstī, acīmredzami nav kompetences to darīt.
- 123 Tā kā šādam secinājumam jābūt balstītam gan uz objektīvu, ticamu, precīzu un pienācīgi aktualizētu informāciju par izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbību, gan uz pieprasītās personas individuālās situācijas konkrētu un precīzu izvērtējumu, DGPA ziņojums, kas atbilstoši iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm tieši neattiecas uz šo situāciju, nav pietiekams, lai pamatotu atteikumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz šo personu.
- 124 Tomēr Tiesas judikatūras atziņa ir tāda, ka objektīvā, ticamā, precīzā un pienācīgi aktualizētā informācija, uz kuru izpildes tiesu iestādei ir jābalstās, lai pabeigtu šā sprieduma 97. punktā minētās pārbaudes pirmo posmu, var izrietēt tostarp no tādiem starptautisko tiesu nolēmumiem kā, piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumi, izsniegšanas dalībvalsts tiesu nolēmumi, kā arī lēmumi, ziņojumi un citi dokumenti, kurus ir sagatavojušas Eiropas Padomes vai Apvienoto Nāciju Organizācijas sistēmā ietilpstošas iestādes (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi un Căldăraru*, C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 89. punkts).
- 125 Līdz ar to, tā kā DGPA pilnvaras izriet no Rezolūcijām 15/18, 20/16 un 33/30, ko pieņēmusi Apvienoto Nāciju Organizācijas Cilvēktiesību padome, kas pati savukārt ir izveidota ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālās asamblējas 2006. gada 15. marta Rezolūciju 60/251, DGPA sagatavotais ziņojums var būt viens no elementiem, kas ņemami vērā šīs pārbaudes pirmajā posmā, taču izpildes tiesu iestādei šajā ziņojumā ietvertie secinājumi nav saistoši.
- 126 Tāpēc uz ceturto jautājuma a) un b) daļu ir atbildams, ka Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta otro daļu, ir jāinterpretē tādējādi, ka situācijā, kad persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, apgalvo, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tā iespējami tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, DGPA ziņojuma – kurš tieši neattiecas uz šīs personas situāciju – esamība pati par sevi nevar attaisnot izpildes tiesu iestādes atteikumu izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, taču šo ziņojumu šī tiesu iestāde var citu aspektu vidū ņemt vērā, lai novērtētu, vai pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības šīs dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai nepilnības, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamās personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder attiecīgā persona.

Par sesto jautājumu

- 127 Ievadam jānorāda, ka sestais jautājums ir par iespēju atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties vai nu uz to, ka izsniegšanas tiesu iestādei nav kompetences izsniegt šo Eiropas apcietināšanas orderi, vai arī to, ka pastāv risks, ka persona, attiecībā uz kuru šis orderis ir izsniegts, pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt.
- 128 Tā kā no atbildes, kas sniegta uz trešo jautājumu, izriet, ka pirmais no šiem abiem pamatiem tik un tā nevar pamatot atteikumu izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, sestais jautājums ir jāizvērtē, tikai ciktāl tas attiecas uz otro no minētajiem pamatiem.
- 129 Tātad jāuzskata, ka ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka izpildes tiesu iestāde, iepriekš nelūgusi izsniegšanas tiesu iestādei papildinformāciju, atsaka Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz to, ka persona, attiecībā uz kuru tas ir izsniegts, pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt.
- 130 Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punkts noteic, ka gadījumā, ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju.
- 131 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka, tostarp – lai nodrošinātu, ka Eiropas apcietināšanas ordera darbība netiek paralizēta, LES 4. panta 3. punkta pirmajā daļā noteiktajam lojālas sadarbības pienākumam ir jāvalda dialogā starp izpildes tiesu iestādēm un izsniegšanas tiesu iestādēm. No lojālas sadarbības principa tostarp izriet, ka dalībvalstis ar patiesu savstarpēju cieņu palīdz cita citai veikt no Līgumiem izrietošos uzdevumus (spriedums, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 132 No šā skatpunkta, lai nodrošinātu efektīvu sadarbību krimināllietās, gan izsniegšanas, gan izpildes tiesu iestādēm ir pilnībā jāizmanto tostarp Pamatlēmuma 2002/584 8. panta 1. punktā un 15. pantā paredzētie instrumenti, lai veicinātu savstarpējo uzticēšanos, uz kuras ir balstīta šī sadarbība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. februāris, *Openbaar Ministerie* (Izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos noteikta tiesa), C-562/21 PPU un C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, 49. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 133 Šajā kontekstā jāatgādina – kā izriet no šā sprieduma 107. punkta –, ka izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz to, ka pastāv risks, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij persona, uz kuru attiecas šis orderis, tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, tikai ar nosacījumu, ka šī izpildes tiesu iestāde ir konstatējusi, ka, ņemot vērā šajā dalībvalstī piemērojamos kompetences un tiesvedības noteikumus, tās tiesas kompetences neesamība, kurai, visticamāk, būs jāizskata attiecīgā lieta, kas pret šo personu tiks ierosināta minētajā dalībvalstī, ir acīmredzama.
- 134 Tā kā šādam konstatējumam noteikti jābūt balstītam uz izsniegšanas dalībvalsts tiesību analīzi, izpildes tiesu iestāde nevar veikt šo konstatējumu, iepriekš nelūgusi izsniegšanas tiesu iestādei informāciju par šiem noteikumiem, jo pretējā gadījumā tā pārkāptu lojālas sadarbības principu.

- 135 Tomēr jāuzsver, ka no atbildes, kas sniegta uz ceturto jautājuma c) daļu, izriet, ka šādu lūgumu nav pamata izteikt gadījumā, ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka tās rīcībā nav objektīvas, ticamas, precīzas un pienācīgi aktualizētas informācijas, kura ļautu konstatēt, ka pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai nepilnības, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamās personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder attiecīgā persona. Proti, šādā gadījumā šī tiesu iestāde nedrīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz acīmredzamu tās tiesas kompetences neesamību, kurai, visticamāk, būs jātiesā šī persona.
- 136 Tāpēc uz sesto jautājumu ir atbildams, ka Pamatlēmuma 2002/584 15. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj to, ka izpildes tiesu iestāde, iepriekš nelūgusi izsniegšanas tiesu iestādei papildinformāciju, atsaka Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz to, ka persona, attiecībā uz kuru tas ir izsniegts, pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij; iespējams, tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt.

Par septīto jautājumu

- 137 Iesniedzējtiesa precizē, ka tā lūdz Tiesu uz septīto jautājumu atbildēt tad, ja no atbildēm uz pirmo līdz sesto jautājumu izriet, ka pamatlietas apstākļos Pamatlēmums 2002/584 liedz atteikt personas nodošanu, pamatojoties uz šajos jautājumos norādītajiem pamatiem.
- 138 Tā kā LESD 267. pants nepiešķir Tiesai pilnvaras piemērot Savienības tiesību normas konkrētai lietai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 14. maijs, *Bouygues travaux publics* u.c., C-17/19, EU:C:2020:379, 51. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), katram gadījumam uz septīto jautājumu jāatbild, neskarot kompetento tiesu vērtējumu jautājumā par iespēju izpildīt iesniedzējtiesas pamatlietā izsniegtos Eiropas apcietināšanas orderus.
- 139 Ar septīto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā vairāku secīgu Eiropas apcietināšanas orderu izsniegšana attiecībā uz pieprasīto personu tālab, lai panāktu, ka dalībvalsts šo personu nodod pēc tam, kad šī dalībvalsts ir atteikusies izpildīt pirmo attiecībā uz šo personu izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi.
- 140 Šajā ziņā uzreiz jānorāda, ka nevienā Pamatlēmuma 2002/584 normā nav izslēgta vairāku secīgu Eiropas apcietināšanas orderu izsniegšana attiecībā uz personu, tostarp arī tad, ja pirmā Eiropas apcietināšanas ordera, kas attiecas uz šo personu, izpilde ir atteikta.
- 141 Turklāt šāda izsniegšana var izrādīties nepieciešama – konkrēti pēc tam, kad apstākļi, kas bija lieguši iepriekšējā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ir novērsti, vai tad, ja lēmums atteikt šā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi nav bijis atbilstošs Savienības tiesībām, – tālab, lai pabeigtu pieprasītās personas nodošanas procedūru un šādi, kā secinājumu 137. punktā norāda ģenerālvokāts, sekmētu, ka tiek īstenots šā pamatlēmuma mērķis apkarot nesodāmību.
- 142 Savukārt, pirmkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka tāda Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšana – kura izpilde izraisītu Hartas 47. panta pārkāpumu un Tiesas pastāvīgajā judikatūrā izklāstītajos apstākļos izpildes tiesu iestādei būtu jāatsaka – nav saderīga ar savstarpējās uzticēšanās un lojālas sadarbības principiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 11. novembris, *Gavanozov II*, C-852/19, EU:C:2021:902, 60. punkts).

- 143 Tāpēc, ja nav mainījušies apstākļi, izsniegšanas tiesu iestāde nedrīkst izsniegt jaunu Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz personu pēc tam, kad izpildes tiesu iestāde – atbilstoši tam, kā tai liek rīkoties Pamatlēmuma 2002/584 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Hartas 47. panta otro daļu, – ir atteikusies izpildīt iepriekšējo Eiropas apcietināšanas orderi, kas izsniegts attiecībā uz šo personu.
- 144 Otrkārt, ņemot vērā to, ka – atbilstoši šā sprieduma 54. punktā norādītajam – Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas rezultātā var tikt apcietināta persona, uz kuru attiecas šis orderis, un līdz ar to var tikt apdraudēta šīs personas individuālā brīvība, tiesu iestādei, kura ir iecerējusi izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāizvērtē, vai, ņemot vērā lietas īpatnības, šī izsniegšana ir samērīga (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 49. punkts, un 2021. gada 13. janvāris, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, 64. punkts).
- 145 Šajā izvērtējumā šai tiesu iestādei tostarp ir jāņem vērā nodarījuma, par kuru pieprasītā persona tiek krimināltiesiski vajāta, raksturs un smagums, sekas, kādas šai personai rada Eiropas apcietināšanas orderis vai orderi, kas attiecībā uz to ir izsniegti iepriekš, un iespējamā jaunā Eiropas apcietināšanas ordera izpildes izredzes.
- 146 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz septīto jautājumu ir atbildams, ka Pamatlēmums 2002/584 ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā vairāku secīgu Eiropas apcietināšanas orderu izsniegšana attiecībā uz pieprasīto personu tālab, lai panāktu, ka dalībvalsts šo personu nodod, pēc tam, kad šī dalībvalsts ir atteikusies izpildīt pirmo attiecībā uz šo personu izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, ar nosacījumu, ka jauna Eiropas apcietināšanas ordera izpilde neizraisītu šā pamatlēmuma 1. panta 3. punkta pārkāpumu un ka šā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšana ir samērīga.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 147 Attiecībā uz pamatlītas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI,**

ir jāinterpretē tādējādi, ka

izpildes tiesu iestāde nav tiesīga atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz neizpildes pamatu, kas izriet nevis no Pamatlēmuma 2002/584, redakcijā ar tajā izdarītajiem grozījumiem, bet tikai no izpildes dalībvalsts tiesībām. Savukārt šī tiesu iestāde var piemērot valsts tiesību normu, kurā ir paredzēts, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde tiek atteikta, ja šīs izpildes rezultātā tiktu pārkāptas Savienības tiesībās nostiprinātas pamattiesības, ja vien šīs tiesību normas tvērums nepārsniedz Pamatlēmuma 2002/584, redakcijā ar tajā izdarītajiem

grozījumiem, 1. panta 3. punkta, kā to ir interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa, tvērumu.

- 2) Pamatlēmuma 2002/584 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, – 1. panta 1. un 2. punkts, kā arī 6. panta 1. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

izpildes tiesu iestāde nedrīkst pārbaudīt, vai Eiropas apcietināšanas orderi ir izsniegusi to darīt tiesīga tiesu iestāde, un atteikt šā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, ja tā uzskata, ka tas tā nav.

- 3) Pamatlēmuma 2002/584 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, – 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otro daļu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

izpildes tiesu iestāde, kurai ir jālemj par personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, nodošanu, nedrīkst atteikties izpildīt šo orderi, pamatojoties uz to, ka pastāv risks, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij šī persona tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, izņemot gadījumu, kad

- pirmkārt, šīs tiesu iestādes rīcībā ir objektīva, ticama, precīza un pienācīgi aktualizēta informācija, kura liecina par sistēmiskām vai vispārējām nepilnībām izsniegšanas dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai par nepilnībām, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamu personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder attiecīgā persona, ņemot vērā prasību pēc tiesību aktos noteiktas tiesas, kas nozīmē, ka attiecīgajām personām šajā dalībvalstī vispārīgi ir liegts tiesību aizsardzības līdzeklis, kurš ļautu pārbaudīt tās krimināllietu tiesas kompetenci, kurai šīs personas ir jātiesā, un
- otrkārt, minētā tiesu iestāde konstatē, ka konkrētās lietas īpašajos apstākļos pastāv būtiski un pamatoti iemesli uzskatīt, ka – ņemot vērā tostarp personas, attiecībā uz kuru ir izsniegts šis Eiropas apcietināšanas orderis, sniegto informāciju par tās personisko stāvokli, nodarījuma, saistībā ar kuru attiecībā uz to tiek veikta kriminālvajāšana, raksturu un Eiropas apcietināšanas ordera pamatā esošo faktisko apstākļu kontekstu vai jebkādu citus lietā nozīmīgus apstākļus – tiesai, kurai, visticamāk, būs jāizskata lieta par šo personu izsniegšanas dalībvalstī, acīmredzami nav kompetences to darīt.

Apstāklim, ka attiecīgā persona izsniegšanas dalībvalsts tiesās ir varējusi atsaukties uz savām pamattiesībām, lai apstrīdētu izsniegšanas tiesu iestādes kompetenci un attiecībā uz viņu izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, šajā ziņā nav izšķirošas nozīmes.

- 4) Pamatlēmuma 2002/584 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, – 1. panta 3. punkts, lasot to kopsakarā ar Pamattiesību hartas 47. panta otro daļu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

situācijā, kad persona, attiecībā uz kuru ir izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis, apgalvo, ka pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij tā iespējami tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt, Darba grupas patvaļīgas aizturēšanas jautājumos ziņojuma – kurš tieši neattiecas uz šīs personas situāciju – esamība pati par sevi nevar attaisnot izpildes tiesu iestādes atteikumu izpildīt šo Eiropas apcietināšanas orderi, taču šo ziņojumu šī tiesu iestāde var citu aspektu vidū ņemt vērā, lai novērtētu, vai pastāv sistēmiskas vai vispārējas nepilnības šīs dalībvalsts tiesu sistēmas darbībā vai nepilnības, kas ietekmē tādas objektīvi identificējamās personu grupas tiesisko aizsardzību, pie kuras pieder attiecīgā persona.

- 5) Pamatlēmuma 2002/584 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, – 15. panta 2. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas nepieļauj to, ka izpildes tiesu iestāde, iepriekš nelūgusi izsniegšanas tiesu iestādei papildinformāciju, atsaka Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, pamatojoties uz to, ka persona, attiecībā uz kuru tas ir izsniegts, pēc nodošanas izsniegšanas dalībvalstij, iespējams, tiks tiesāta tiesā, kuras kompetencē nav to darīt.

- 6) Pamatlēmums 2002/584 – redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, –

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tam nav pretrunā vairāku secīgu Eiropas apcietināšanas orderu izsniegšana attiecībā uz pieprasīto personu tālab, lai panāktu, ka dalībvalsts šo personu nodod pēc tam, kad šī dalībvalsts ir atteikusies izpildīt pirmo attiecībā uz šo personu izsniegto Eiropas apcietināšanas orderi, ar nosacījumu, ka jauna Eiropas apcietināšanas ordera izpilde neizraisītu Pamatlēmuma 2002/584 – redakcijā ar tajā izdarītajiem grozījumiem – 1. panta 3. punkta pārkāpumu un ka šā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšana ir samērīga.

[Paraksti]